

IVAN CIMERMAN

VodOMENS, znamenja vode

Pesmi

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Posvetilo

*To zbirko posvečam
sinu Žigu in ženi Janji,
s katerima kljubujem
naraslim vodam na poti.*

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

CIMERMAN, Ivan

VodOMENS, znamenja vode : pesmi / Ivan Cimerman ;
[besedilo na ovitku Sonja Votolen ; fotografije Ivan
Cimerman ... et al.]. - Ljubljana : Jutro, 2019

ISBN 978-961-7024-09-8
COBISS.SI-ID 302842368

Vodi, moji vladarici

»Iz morja izviramo, na Zemlji se tisočletja oblikujemo!« nam sporoča davna modrost. Kaj ustvarimo in kaj spremenimo v času, ki nam je dan? Ali je človek res sestavljen iz 70 odstotkov vode in je zato ‚govoreča voda‘?

Zame je na tej Zemlji, zvezdi, najmogočnejša kraljica voda. V tej zbirki pesmi napaja in navdihuje vseh šest razdelkov. Razliva se daleč v svet, čez začetno svetlo obdobje otroštva ob rojstni reki Dravi. Sledijo izpovedi spoznanj, iskanje trdnih temeljev, boj za kruh in igri-vost dravskih in morskih ljubezni. Zastanem ob okrutnosti narave in zlih dejanjih človeka, ki vplivajo na psihologijo bivanja in agonijo podnebnih sprememb na Zemlji.

Zelo sem zaskrbljen nad usodo vseh živih bitij tega planeta! Lirična občudovanja lepote in moje reke izrazim z japonskim haiku verzom. Od nežnih, akvarelnih prebliskov, ki izražajo ljubeč mozaik o bivanju na tej zvezdi, preidem v satiro. Zatečem se v utopično iluzijo o vulkanskem nastajanju Novega sveta.

Kljub vse večji grožnji vesoljne kataklizme si obetam nov, dober in čist svet. Nastal bo brez oblastnih kapitalnih Zombijev, ki zdaj obvladujejo naše življenje na vseh celinah, z vodami in morji vred. Na tej naši zvezdi sem le začasni obiskovalec. Bojim se, da bo izgubila svoje ravnotežje in sijaj v vesoljni igri narave in človeka.

Zatekam se k prvobitnim izvirov potokov, ki mi jih poklanja kraljica voda.

Avtor

FANTOVSKA PESEM

Čolni in ti

*Dekle, mene težko je ljubiti!
Moja ja reka in čolni
in tisoče majhnih reči,
med njimi se ure in ure
moje srce mudi.*

*Mene težko je, dekle, ljubiti,
skoraj kot male ljudi,
plahe, neznane berače,
ki morajo sence prinesti
k toplim ognjiščem ljudi.*

*Ne vzemi mi reke in čolnov
in tisoč majhnih reči,
med njimi lepo je
sam s sabo živeti,
v prsih nič več ne boli.*

Mene težko je, veš, dekle, ljubiti!¹

---

¹ Leta 1955 sem dobil 1. nagrado na tekmovanju *Pokaži, kaj znaš* za pesmi *Čolni in ti* ter *Vsi imajo svoje sanje*.

UVODNA MISEL

Žeja na moji zvezdi

Žeja me po dobrem človeku.

Žeja me po čistem planetu.

O čem pojem v zbirki pesmi z imenom »**VodOMENS, znamenja vode**«?

Vodilna misel: *Zemlja je zvezda, ki gosti človeka, homo sapiensa, najvišje razvito bitje na tem vrtečem se planetu.*

Človek sestoji iz dveh tretjin vode, zato trdim, da je človek **govoreča voda**, ki se dokazuje samo z dejanji.

ČLOVEK – GOVOREČA VODA

Človek, ‚govoreča voda‘, hoče ukrotiti svoj planet po svojih načrtih in volji. A pri tem trči ob zid naravnih sil, ki jih hoče premagati in nadvladati. Izničuje zakonitosti živih bitij in si nasilno podreja zakonitosti narave, prvobitnosti, ki uravnavajo tek planeta, na katerem bivamo. Gradi jezove, preusmerja tokove mogočnih rek, ustvarja energijo, ki jo potrebuje v svojem tehnološkem razvoju. Postaja suženj novih reči, ki jih vsak dan proizvaja na milijarde in jih hoče prodati soljudem. Uporablja nafto, temeljno uničevalko klime na Zemlji – zvezdi, ki vse bolj izgublja lesk in se utaplja v dimu in smogu. Človek pozablja, da so njegove moči silno omejene, kar spozna, ko si hoče podrediti še vesolje. Telo je podrejeno vodi, ki jo človek nosi v sebi. Ne more v nedogled dosegati

olimpijske vodilne misli: **hitreje, više, močnejše!** Sam sebi umetno širi meje telesnih zmogljivosti z anaboliki in poživili. Eno telo hoče goljufati in premagati drugo za nekaj stotink sekunde. Adrenalinski športi prenašajo tekmovalnost tudi v kapitalni, poslovni svet, kjer vladata tekmovalnost in izločanje menedžerskih tekmecev z vsemi zvinitimi sredstvi.

NADNARAVNE SILE

Človek je v začetku svojega nastanka verjel v nadnaravne sile, češ da svet obvladujejo božanstva, duhovi, bogovi, ki urejajo naravni tok časov, plime na morjih, moč razbesnelih hudournikov in rek, strele in potrese, tajfune in tornade ... Ko pa je prevzel vso oblast nad naravo in spreminjanjem letnih časov, je moral vzeti na svojo grbo tudi vso odgovornost za preživetje vsega živega na planetu, kjer živi.

GRADITELJ IN UNIČEVALEC

Z gradnjo hidrocentral je zajezil tokove rek, s svojimi posegi v naravo je spremenil klimo, rodnost zemlje (tudi s kemijskimi sredstvi) in preusmeril način življenja ljudi. Z gradnjo mest in tovarn je usodno spremenil podnebje, reke in potoke, ki so postali odtočni kanali in sužnji vseh vrst onesnaženj ,naftarske in atomske civilizacije'.

Z morskim prometom, odvrženo plastiko in drugimi odpadki, s potopljenimi podmornicami in rušilci v obeh svetovnih vojnah je popačil sestavo vode v morjih.

Danes odmirajo kilometri nekoč živih, samoobnovljivih organizmov, kar se vidno dogaja na Velikem koralnem grebenu v vzhodni Avstraliji in v tihomorskih lagunah.

Narava je človeka kaznovala z naravnim odporom proti poseganju v srce njenih zakonitosti, izgrajenih v tisočletjih. Ta odpor se odraža v vremenskih katastrofah, s poplavami, točo, cunami, tajfuni in orkani. Tornadi uničujejo mesta in naselja.

DRAVSKI DEČEK IN VODA

Do vode sem že kot deček gojil občudovanje in spoštovanje, navezan na reko Dravo, ob kateri sem rojen, do njene moči in prodornosti ter igrive veslaške privlačnosti in koristnosti, ki se je odražala v splavarstvu lesa, ribištvu in nazadnje v zajezitvah s hidrocentralami, za luč in energijo. Sanjska povojna mladost in veslanje na stari barki! To je mlada svetloba mojega bivanja! Globoki skrivnostni tolmun, šotor iz vrbja, moja ljuba na otoku Birov. **Vse to so znamenja, omens, začrtana na poti reke Drave.** Združena z drugimi rekami se bo izlila v Črno morje in ob sotočjih rek izgubila svoje ime.

Občudovanje Dravskega dečka je preraslo v spoštovanje voda odraslega moža. Do vode čutim veliko ljubezen, ki se odraža v večini mojih literarnih del: v poeziji, ugankah, zlasti pa v prozi, v delih JAGUAR MED SONČNICAMI, ZELENi GREBENi, v pesniški zbirki SLAMNATA VDOVA in v vrsti pesnitev.

ZNAMENJA VODE

Pričujoča zbirka pesmi *VodOMENS, znamenja vode*, je poklon lepoti in moči vode. Skriva pritajeno hrepeneje po novem planetu. Pritegne naj različne generacije, saj govori o bistrh tokovih njihovega življenja. Kot otrok sem spoznaval svojo ne(moč) ob mogočni reki Dravi. O njej sem razmišljal kot o sestri Amazonke, ki sem jo občudoval kot velikansko razodetje, ko sem pisal biografski roman o tovarnarju, slovenskem poslovnežu v São Paulu v Braziliji.

Prodreti hočem v temeljna vprašanja o sožitju človeka z naravo, v prezrto etiko o spoštovanju voda, ki nas omogočajo. A mi brezobzirno izkoriščamo to temeljno tekočino za preživetje, ne le za pitje in žitje. Tekočino, ki sestavlja dve tretjini našega telesa, ki hlapi in mineva v krempljih neusmiljenega Časa. Rešiteljico v Sahari.

Pišem z željo, da bi ljudje lahko oblikovali svojo pokrajino, vasi, naselja in mesta v skladu s tisočletnimi izkušnjami, ki so jih pridobili predniki, ko so gradili ob rekah. Vsa najbolj živa in razgibana naselja in mesta sveta so zrasla ob rekah in vodah vseh vrst. Nobena hiša v vasi ni brez vodnjaka, nobeno mesto brez vodovoda!

LEGENDA O POTOPI

S satirično, svetopisemsko ostjo povem, da Noe, rešitelj živih ob morebitnem vesoljnem potopu, ne bo mogel rešiti vsega človeškega in živalskega sveta. Da mora človek sam vzeti svojo usodo v svoje roke in poskrbeti za čiste vode in zrak. In obdržati čiste potoke, reke, morja in gozdove, ki dihajo kisik za ljudi in vsa živa bitja na tem planetu, ki je ‚žejna zvezda‘, in potrebujejo vodo za svojo rast in ohranitev.

Človek mora prerasti uničujočo žejo po novih bogastvih, oblasti nad sočlovekom, kopičenju tujih ozemelj, krutem osvajanju oaz s pitno vodo na tej naši Zemlji, ki je – zvezda. Da ne postane zaradi nas – utrinek. Na tem planetu – zvezdi se bo znanstvenik, željan odkritij, še igral z željo po osvajanju drugih planetov, kjer bi morda našel VODO, brez katere ni življenja. **A moja temeljna žeja OSTAJA ŽEJA PO DOBREM ČLOVEKU in tem ČISTEM PLANETU, na katerem nam je dano nekaj desetletij.** Vsaka generacija si Zemljo, planet za bivanje, samo SPOSODI! Kakšno pa prepusti naslednji generaciji? Ali čisto ali izmaličeno in zadimljeno?

VESOLJSKA ŽEJA

po drugih svetovih, drugih zvezdah, je iluzija multimilijonarjev, ki bi za naropane milijone radi vozili bogataše na izlete po vesolju. S kopičenjem nagrabljenega bogastva revnim povzročajo še večjo revščino na tej naši ljubi Zemlji.

V zbirki *VodOMENS, znamenja vode*, sem mnogo pesmi napisal v obliki haiku verzov. So kot aforistični zamahi v znak in opomin, da naj spremenimo naš omalovažujoč odnos do VODE, ki nas omogoča, in iz katere smo tudi sami sestavljeni kot živa bitja, ki morajo ohraniti njeno bistrino in čistost.

Naših voda ne smemo lahkomišelnostno razprodati na trgih dobičkov žejnega sveta kot ‚blago‘, da bomo s prihajajočimi generacijami še vedno pili pri čistih, naravnih izvirih in še slišali žuborenje naših potokov.

Moja skala Kljubovalka

I. OBDRAVSKI AKVARELI

*Poklonim se planetarni moči Vode.
Obžalujem nemoč kopnega,
ki ga naseljujejo živa bitja – pred močjo Vode.
Naravne sile določajo položaj Homo Sapiensa,
do-včerajsnje opice.*

Struga reke

*Drava – posoda,
jetnica ozkih bregov.
Neskončna voda.*

Nosilka pomenov

*Vse vam odnesem.
Gozdove vam požiram.
Spodnašam svetišča.*

Ujeta zver

*Reka je suženj,
teče v določeno smer.
Zbesni kot divja zver.*

Trga, golta

*Hudourniki
ji dolivajo moči,
da trga, golta.
Zemlje se nažri!*

Voda požrešnica

*Led gorá kopni!
Severni tečaj z ljudmi
sonca se boji.*

Govoreče kaplje

*Reka s hudourniki me nosi,
za milost mest, vasi jo prosim!
Napol voden otrok sem Njen.
Med milijardami kapelj sem kaplja,
ki dvonožne mravljice utaplja.*

*Nekrščena prihrumi s hriba,
njen suženj postane nema riba.
Jaz sem samo rečna kaplja,
moj ribji dom mi čuva čaplja.*

*Reka v morje moje ribe nosi,
požira mi moj svet po kosih.
Kot led v zimah sem leden,
vse manj sem svoj, a vse več njen.
Med milijardami govorečih kapelj
bojim se dravskih ostrokljunih čapelj.*

Srebrni pesek – svišč

*O, reka tisočletnega veka!
Tisoč let srebrni svišč
si nosila na bregove
,mačjega srebra' blišč.
Za otoke Drave nove.
Zrasli so kot srebro žil v kamenju,
z žigom **VodOMEN** – znamenju.*

Amazonka pred izlivom v Atlantski ocean

Dravi, sestri Amazonke

*Drava, bistra reka otroštva,
nasilno ukročena,
zdaj blatna, kalna starka,
vodna sestra Amazonke.
Butni v suženjske
betonske jezove hidroelektrarn!*

*Naj si neandertalci
s temò davnih časov v dušah
spet izprosijo **luč** za ta planet
od bajeslovnega Prometeja,
a **moč** od Zevsu, kralja bogov!
Energijo za pogon strojev
naj dobe od žarkih zvezd z neba
in od gigantske gostije vesoljne energije,
ki jo neizkoriščeno občudujejo astronomi.*

*A ti, mogočni Amon Ra, vladajoče Sonce,
moraš nam, Zemljanom, podariti
več topline neizmernih sončnih žarčenj,
preden nas ne zajame Nova kamena doba.*

*Kako slepo izgoreva v nič
tvoja kraljevska energija
med črne luknje nastajajočih ozvezdij!
Kopniš z vrsto jalovih eksplozij
v brezbržnem vesolju.*

*Butni Drava, ljubezen moja,
v betonske bloke, suženjske ječe hidrocentral!
Postani znova močna, bistra reka otroštva.
Odplavi gore mulja, ki ti je ukradel bistrino.
Odplavi načrtovalce novih betonskih ječ,
ki bi radi ubežali neuničljivi atomski grozi,
hirošimski uničevalki tega planeta.*

*Z gigantskimi jezovi na gorskih rekah
spreminjajo naravne klimatske poti,
z izgorevanjem premoga in nafte
kradejo vsem živim bitjem kisik.
Obmorska mesta trgajo s cunami.*

*O, Drava, majhna sestra Amazonke,
gigantske kraljice svetovnih voda!
Premajhno moč imaš v ožilju rečnega sveta.*

*O, moja davna, čista reka!
Rad bi te spet slišal
tiho, mirno žuboreti
ob iskreči lepoti valov
in igri živega srebra,
iskrih ribic na mirni gladini.*

*In bil bi kuštrav Dravski deček,
ki iz trstičja gleda reko
in ji ljubosumen zavida,
kako nežno boža
polskrito golo telo dekleta,
ki se brezskrbno koplje
v mojem davnem
fantovskem tolmunu.*

*V beli svetlobi Lunine podobe z neba
bi ob dekletu švigale radovedne ribe
kot iskreče diamantne kaplje.*

*Bel Lunin nočni soj razliva
po gladini Drave božanski sij,
ki cveti z valovi kot bel lokvanj.*

*Iz azurno modre, znova čiste vode,
bi sklesal jaz, neznamen Dravski deček,
svoboden tok deroče, Nove reke.*

Električna voda

(Utopična balada o zaslužjenih rekah)

*Usahnile so vse reke sveta.
Svet je zajela globoka temá.
Le mesec sveti nam z neba
in tanka luč milijard zvezdá.*

*Ugasnilo je žareče sonce,
mraz vdira na vse konce.
Potihnil je večsmerni veter,
vesti ni, ne valov za radio, eter.
Elektrike za oči in luč Duhá več ni,
Homo Sapiens čemi v temí.*

*Reke so pogasile elektroluči,
teve v temí molči.*

*Čoln v morju, brez motorja, na vesla,
v pristaniščih nobenega Nikole Tesla,
da nam izmenično tok dan-noč zbudi.*

*Utihnili so »famous world's« kanoni
električnih čim-bum orkestrrov,
prazni, nerazprodani so stadioni.
Ni več hipijevskih knock out pretepov,
ne menedžerskih žurovskih obetov.*

*Igralnice z ruletami Las Vegasa stojijo,
brokerji, krupjeji v stoječe rulete strmijo.*

*Voda, bučeča sužnja luči, Elektrike sreče,
turbinskim vodožrecem ne daje moči telesa!*

*Mimo betonskih hidrocentral buči, divje teče
navzgor, na oblake, v umirjena, sveta nebesa.*

*Ooo, sveta oblačna nebesa,
reke ljudem ne nudijo več svojega telesa!
Bistra, svobodna voda mogočnih rek
ustvarja nov, drug, protisuženjski vek.*

*Tekla bo po poljih, pod gorami,
med vasmi, naselji, vsemi nami.
Ne bo več služkinja mestne umazanije,
ki vse, kar umažejo ljudje, vdano umije.*

*Gledam v nebo, ki kopiči oblake,
med njimi spe vodovja brez rečne tlake.
Poslušam ptice, ki ob rekah žgolijo,
v jekleni tišini hidrocentral turbine stojijo.*

Pasja zahvala

*S tacami seka
divji vrtinec reke.
Vrtinčast sveder
požira dobermana.
Z veslom ga rešim,
komaj mu strah potešim.*

*V naročje sili, k srcu, bliže ...
Pasji jezik mi obraz topló obliže.*

Na skali Kljubovalki

(Kako je Dravski deček premagoval strah)

*Močna skala Kljubovalka¹
kljubuje mogočnemu toku Drave.
Sto ton ponosne in trdne postave
premaguje divje vode že tisoč let.
»Zvrnila se je v deročo reko
že v davnem starem veku!«
mi je pripovedoval ribič – ded.*

*»Poplave niso je spodnesle,
drevesa, debela so prinesle.
Odstranil sem težke trame,
kolikokrat sem zlomil vesla
v strahu, da se zruši name.*

*Ob njej se je nekoč
prevrnil čoln fantičev,
preskušali so svojo moč,
pogum junakov in slabičev!«*

*Za Kljubovalkin sloves teman
je vedel Franci, moj bratranec,
govoril mi je: »Lahko te je sram,
ker si ne upaš nanjo, plah piščanec!«*

*In vzame me v svoj čoln, prepriča
devetletnega, negodnega fantiča,
da moj pogum junaški preizkusi,
da samega na skali me zapústi.*

---

¹ Fotografija skale Kljubovalke je na 12. strani.

*Na vrhu Kljubovalke raste breza,
ki svoje korenine v razpoke steza,
kjer išče pest zemlje, da se nahrani
in s krošnjo pred deževjem brani.*

*Oklenil sem se nežnega, belega drevesa
in v strahu trepetal nad kalno in naraslo Dravo.
Solze zalile so obraz, trepet prevzel postavo.
Strmel sem dol, v vrtince, vzletel bi gor, v nebesa.*

*A Franci, ki rad ima brzice in vrtince, je čolnar,
ki ni mu za prestrašenega dečka prav nič mar.
Po urah treh do skale Kljubovalke privesla ...
Medtem ko lezem dol in me prav vse boli,
on veslo zmagoslavno kot zastavo zavihiti:
»Poglejte no fantiča, ki nič strahu ne pozna,
v mojem čolnu bo krmar, saj se Drave ne boji!«*

II. ŽEJNI KAMNI NA OBREŽJU

Zakaj

*brušen trioglat kamen,
vržen na gladine rek,
ne začrta trikotnika,
temveč okroglo tarčo?
In postane vodOMEN,
vseh vodá žig, Omen,
znamenje rek za Vodni vek.
Za vsa živa bitja žejni Amen?*

Omen 1

*Podoba orlove glave
krasi kremenast kamen.
Nikjer peruti.*

Omen 2

*Kamen na dnu,
gladko izbrušen,
je bil odkrušena skala
za visoko orlovsko gnezdo
na Orlovi gori.
Znamenje padca
orlovskih poletov
v divjo gorsko reko.
Krila so odbrusila vodé
v starem in novem veku.
Orlova glava za živ let ne ve.*

*Ostal je trd granit.
OMEN za ime **Orlove gore**,
vode, časa monolit.*

Naplavljena vojska

*Vojska potolčenih kamnov
leži na Tihem bregu
ob glavnem toku.
Nič več na begu.*

Olimpijska radost kamna

*Obrušen odskakujem,
sklepam verigo petih krogov,
pet kontinentov v eno kujem,
v OMEN, znak olimpijade,
štiriletne Zemljine tirade.
Voda ranjeno gladino celi,
štiriletni krogi so zbledeli.*

Gladka radost

*Stokrat obrušen
petkrat poljubim gladino.
Utonem v globino.*

Izlizan kamen

*Plosko izlizan
od struj globine,
odbit od površine,
tonem v temine.*

V deželi kamnov

*Na dnu živimo,
pretežki za gladino.
V mulju sled pustimo.*

IV. DRAVSKE IN MORSKE LJUBEZNI

Oda davni, mladi Dravi

*Če ležem vate, nežna, topla reka,
postanem ves bučeč, hiteč, tekoč
kot zbegan fantič, ki prvič pokleka
pred golim dekletom, zmeden in vroč.*

*Od nog in moškega izvira,
do vrtincev Tvojega nemira
rad pijem Tvojo vodo, reka,
v globino Tvoje struge se zatekam,
odžejam s Tvojo svežo se postavo.
Ne vem, v katero morje se iztekam.*

Nič več ne mislim s svojo glavo.

Drava čese brezo – Ofelijo

*Dravski Hamlet
na bregu Drave,
sanjske postave,
grad na hribu opazuje.
Za izgubljeno kraljestvo
maščevanje snuje.*

*Drava ljubljeno
Ofelijo odnaša
s podobo izruvane breze.
Igra se z drhtečimi vejami,
dolgimi lasmi najine zveze.
Igrivo po gladini pleše,
reka jih nežno boža in čese
namesto Hamletovih rok.
V neznano jo nese tok.*

*Izruvane so njene sanje,
srce več ne veruje vanje.*

*Hamleta čaka dvorjanov stok,
zastrupljen meč, materin jok,
kraljevsko maščevanje.*

Gola kopalka v Dravi

*Oblečena v vodne kaplje
je Gola lepotna simfonija
posuta z diamantnimi notami.
Na plitvini lovijo njene note
bele, simfonično uglašene čaplje.*

*Blatni reki zmede tok
melodija vodnih not.
Slišim sivih kapelj stok:
»Rade bi ji ukradle diamante,
ki v mraku z nje polzé
v kipeče globine,
da nam osvetlé
kalne sivine!«*

*A Bog med lepoticami
z diamanti molči,
v nebesih si tatvin
z golih zvezdà ne želi.*

Nočna kopalka

*Lesketa se telo iz vodnih kapelj,
posuto z obrušenim leskom.
V Dravo polzijo diamanti
z nedosežne lepoticе.
Valovi nežno božajo
lepo sklesano telo
in belo labodje lice.*

*Zadržujem tokove,
da ne razburkajo reke.
Drzno kradem drage kamne
z božansko lepega telesa.
Dar Zemlje, za bogove omamne,
še preden izhlapijo v daljna nebesa.*

Le alge ulovim

*Podvodni lasje valove.
Dravska princeska diha
z notami mojega stiha.*

*Mehurčki pokajo na gladini.
S trhlím čolnom ulovim
le sive lase med spomini.*

V strahu nad čermi drvim.

Alge so lasje moje vile

*Popotnikova davna sanja
je moja lepa víčavska vila,
ki me v Ribji svet naganja.
Mesec z lučjo do dna prodre
in blodnemu popotniku pove:
»V Črno morje jo je Drava odplavíla!
Zdaj hčerini zeleni lasje kot alge valove!«*

Sončevi diamanti

*Zlato, razlito po gladini,
se lesketa v mesečini.
Krmarim temno barko,
skalim Dravo – zlatarko.*

*Mavrične barve snuje,
z valovi jih v bregove kuje.
Sončeve diamante razsuje
po smaragdni gladini.
Noč jih pokloni globini.*

*Previdno veslam mednje,
med iskre iluzije poslednje.
Diamanti tonejo na dno.*

Kmalu jih kalni tokovi požro.

Dekletu sem dal 'ognjeni opal'

*Začaran s tanko¹
izkopljem za neznanko
žareč ognjeni opal,
'Fire Opal' iz rdeče prsti
Avstralije, Down Under,
v rudniku Coober Pedy.*

*Iz vulkanske žile žariš
moj enkratni 'Fire Opal',
iz žrela vulkana vzletiš
in z ognjeno reko zdrviš
po aboriginskih pobočjih.*

*Ognjeni 'First Class Opal'
sem ti za rojstni dan dal.
V rudniku Coober Pedy,
sredi vročega srca Avstralije,
sem ga samo zate izkopal.*

*Za zadnjo skrito ognjeno žilo
sem štirideset let življenja dal.*

¹ Tanka – japonska haiku oblika pesmi.

Zvezda repatica in akvamarin

*Ujet med dva akvamarina medlim,
utrinku zvezde repatice sledim.
Prvi akvamarin je modra Drava,
drugi nebo, večnih zakonov Postava.*

*Pod modrim nebom v hipu se repatica zgubi,
na nočni Dravi svetla sled za hip se zaiskri.
V temi vesolja sama se utrne, brez družice,
v številnih jatah poletijo v južne kraje ptice.*

*Onkraj oblakov zablesti
akvamarin tvojih modrih oči.
Modriš neba blisk osvetli,
repatica, ki čezme poleti,
ognjeno sled v duši zapusti.*

*Oblak sem, pod teboj kopnim,
spomina na repatico ne zgubim.
Pod Zemljo je izvir, **OMEN vodá**,
ki teši žejo brezoblačnega neba.*

Ledena scena

*Ledene plošče so skopnele,
medvedka dva mladiča
z ribolova pelje v brlog, domov.
Polarne svetlobe so zbledele
v luči kamer, televizijskih okov.*

*Ekipa kamermanov noro drvi,
medvedjih šap mame se boji.
In genialne motive, smrtno igrive,
z drvečega džipa noro lovi.*

*Medvedka se vzpne in zarjove
v brezbrizno nebo, ki razpira
pahljačo čarobnega severnega sija.*

*Medvedjega Boga na pomoč
pred medijskimi lovci zaman zove.
Ob mladiču lačna rjove v polarno noč.*

Srebrna lepota

*Polarni veter
prinaša lakotno tuljenje
čez sipke ledenine.
Jelen pred volkom beži,
s kopiti led, zmrzal drobi.
Polarna lisica za miško šine
čez lesk snežene srebrnine.
Za seboj pometa sledi.*

Vonj nekdanjega lovišča

*V Belem carstvu
medvedka vodi dva mladiča
po golem, posušenem bregu
pred lakoto na materinskem begu.
Sledi vonju nekdanjega lovišča.
Vonj tjulnja trije mladiči zaman lovijo,
veter sledi rjoventu v bivališča,
kjer se vsako pomlad medvedki skotijo.*

Tuleč obroč

*Tuljenje gladnih volkov
sklepa tesen, grozeč obroč
okrog vprege haskijev.
Gospodar gazi za plenom,
kapitalnim jelenom,
na zmrzle sledi lega noč.
Pritajeno renčanje haskijev
meglí srd volčjih oči.*

*Na ognjišču igluja
tli kri v grčah ugaskov.
Alfa volk samec
vodi volčji trop ...*

*Volčjim bratom haskijem
divje bijejo žile za vratom.
Čaka jih smrtni bratski boj.
Haskiji so ukročeni volčji ugaski.
Mesec je poln, svetel nocoj.*

Bela samota

*Bela samota
volkove kotí.
Zmrznjena pota,
medvedje sledi.*

Kit puha gejzir

*Kit puha gejzir
ob severnem tečaju.
Tjulnjem prinaša nemir,
v topečem se ledenem raju.*

Mrzli bogovi

*V toplih južnih krajih,
morda na turističnih Havajih,
žive na snežnobelih jahtah
v ALOHA OE svetu orhidej,
mrzli bogovi za užitke brez mej.*

*A tam, kjer led vse dni kraljuje,
zle sile do dna topé zamrznjene goré,
ni mesta, ki v plinih in smogu vzdihuje,
vihre tajfunov in cunamijev kuje.*

*Mrzli bogovi plesalke in užitke tega sveta lové,
z razkošnih belih jaht mile ukulele zvené.
Nikdar ne zaplovejo med severne goré,
kjer Eskimi brez zlatih kapitalnih bogov živé.*

*Medvedje in volkovi so na jahtah, v iglujih ne živé,
ledeni vetrovi se v vročini tajfunov ne rodé.
Na krovih jaht milijonarjev so oltarji Zlatega boga,
ki brezbrizno plove med vodami stopljenih gora.*

Zablodeli raziskovalec

*Črna gozdna gmota,
zabrisana vsa pota.
Medvedjih šap sledi.
Severni sij noč jasni.*

*S sanmi in psi
obroč sklene,
na puški odpne
zatiče ledene.
Fosforne oči
žare v temi,
strel za strelom
jih ne splaši.*

*Tali se Belo carstvo.
Gigantske gore se tope,
severni medved rjove
z glasom sestradanih volkov.*

*Katakлизme brez ledene dobe
afriškimi puščavam
s poplavo groze.*

*Tali se Belo carstvo,
iztrgano iz svetišč zim.
Eskimi v kanujih,
sešitimi iz petih kož tjulnjev,
čakajo s harpuno na zadnji lov.
Med plavajočimi gorami ni več rim.*

*Kit puha pritlikav gejzir,
ob Severnem tečaju
s plavutjo udarja,
razburka pramir
in kaže prezir
nad drobnimi bitji
planktona, ki ga hrani
v ledenem, izgubljenem raj.*

Sanje snežink – velikank

*Labodke, snežinke – velikanke,
bomo nazaj z juga priletele
v dom Belega carstva
in na odtajano jezero sele.
Ušle smo tajfunom, pregnanke.*

*Ledene gore bodo varnost nudile,
saj to pomlad se še niso stopile.
S pingvini si bomo gnezda zgradile
in sive labodje puhke izvalile.*

VI. VodOMENS, znamenja vode

Rojstva

*Zemlja – rodnica
z žarečo maternico
rojeva Lavo,
kipi v paro in pepel.*

*Hči Lava odrašča
in se Zemljé polašča.*

*Lava, OMEN Morjá,
žareča lávina z gorá
gradi nov svet od dna.*

Žejni Sizif

*Valim nesmisle v Zemljino goro – breg,
skorajvoda¹, ki bom prah postala,
za Amazonko sem rečica premala,
na nov planet ne bo mogoč pobeg.*

*Napajam svet na dveh nogah,
zgorevam v vzponu ob gorah,
telo določa utrip in mejo
za mojo vesoljsko žejo.*

*Odžejam se v vseh ljudeh,
živim z gorniki na gorah,
ko diham, drugim kradem dah.*

*Na najvišje vrhove moram iti,
nad Reko življenjske dobe
do svoje prave podobe priti.*

*Človek je človeku rešna brv,
za vzpon na vrh dam svojo vrv.*

*Valim nesmisle v novi vek.
Jaz sem kaplja kraljice Vode,
za živ pretok govorečih rek,
za čas neznan, prelomen.
V čas novih zvezd neznan,
z znamenjem **vodOMEN**
se iztekam v Tihi ocean.*

---

¹ Skorajvoda – človek, ki sestoji iz 70 odstotkov vode.

Elektronski barbari

*Podirajo, kar si, Sizif moči, zgradil:
civilizacije, templje najvišjega duha,
mesta, vesolje genijev brez vseh meja,
z ozvezdji zvezd, mogočni tek vodá,
ki se kot sužnja Elektrolúči ne proda.
Krhko skalo, ki dviga nič v oblast sveta,
časté elektronski barbari kot grudo zlata.*

Alaska Gold Rush in Zlato tele

*Iz možnarja vroče zlatotopke
ognjen zlat curek teče
v model, podobo zlatega teleta,
ki čaščenje Drugega Boga obeta.
Oči garaških krtov žare od sreče.*

*Zajeta reka zlata zrnca podari,
spet kalna, blatna vase se vali.
Zemlja je sužnja krtov plenilcev,
od zlate mrzlice bolnih častilcev.*

*Oskrunjena Zemlja izgublja svoj obraz,
Zlato tele, Bog Dve, obvlada ta robotski čas.*

*Prihajajo morske deklice
z Deviškega otoka,
vsaka si želi otroka,
v rodno Lavo posadé rožice.*

*Krstila jih bo boginja Nova Nežnost,
ki zavrže izročila prestolov starih bogov.
Vulkanov otok bo nadkrilil zemsko bežnost
brez Zombijev, ustvarjen za nesmrtno snov.*

Dva Noeta in dve barki s pobeglimi Zemljani

(Selitev ob vesoljnem potopu)

Prvi Noe, oče

*Ljudi kot kapelj v morju!
Zemljanom grozi potop.
Boga ni na obzorju.*

*Prva barka. Noe, oče. Skop.
Skopo izbira izbrance Zemlje:
le ploden in zdrav par na barko jemlje!
Prvi barki ne grozi potop.
Kdo ostane in kdo gre?
Voda pomeni **znamenje**, **vodOMEN**,
vseh zemeljskih bitij pokop.*

*Kruto Zemljino morjé
polno slane je vodé,
kdor jo pije, preživi,
morska sol ga pobelí.
Ljudje so skupna vodna kaplja.
Na pomoč kričijo v morju.
Barka plove in glavé potaplja.
Raja ni več na obzorju.*

*Kipé molitve k Bogu.
Kam nosi barko tok vodé?
Oče Noe zvest je Bogu.
Zvesto plove v istem krogu.
Kam z odvečno množico? Ne ve!*

Drugi Noe, sin

*Z drugo barko reši vse
trume iz razbičane vodé,
iz daljne Azije in Afrike,
kjer toteme in praznamenja časte,
za Edini raj v nebesih le žive.*

*Mega raketo Jožef naredi,
Noe Dve med daljne zvezde poleti,
na astronautsko Luno gre,
kjer Peščeno je morjé, a vode ni.*

*V požrtnem, živem pesku obtiči,
ki tiho pogoltne na tisoče ljudi,
v peščenem žrelu krstne vode ne dobi,
le golta, srka totemske ljudi.*

Moja literarna pot

Rojen sem 23. 3. 1938 na Vičavi, predmestju Ptuja, nad mogočnim tokom reke Drave z velikansko skalo ob bregu. Imenoval sem jo Kljubovalka, ker že tisoč let kljubuje mogočnemu toku. Sodim v generacijo, ki je doživela drugo svetovno vojno in nemško okupacijo. V marcu leta 1945, ko je ruska Rdeča armada že prodirala iz Prekmurja proti Ptuju, so ameriški bombniki namesto železniškega mostu zadeli našo šolo Mladiko. Bombe so v Dravo porušile most in odtrgale ter razcefrale tretjino naše šole. Učenčki smo jo po osvoboditvi pomagali graditi. Težko opeko smo na lesenih nosilih vlačili visoko v drugo nadstropje. Med tuljenjem siren so nas preselili v šolo v osrčju mesta, kje smo nenehno bežali v kletne prostore, ko so nas bombardirali naši zavezniki. Ko se je razpadla nemška vojska umikala, so jo nasledili Rusi z ujetimi Bolgari in Romuni. Začasno smo prebivali v očetovi dedni koči v vasi Budina, kjer so nam v svoji kuhinji pod brajdami požrli še zadnjega zajčka in kokoš. Nemci so mesto Ptuj branili pred Rusi s težkimi topovi in streljali čez naše glave. Ena granata me je skoraj ubila, ko sem se iz šole vračal v zasilni dom v Budini. Ob smrtnih nevarnostih smo hlastno brali knjige in trepetali za svoja rosna življenja ob prvih učiteljicah, ki so govorile naš jezik. Nemški vojni ujetniki so morali po koncu vojne sami graditi porušene mostove in stavbe. Nemško govoreče učiteljice pa so ob umiku nemške okupacijske vojske prestrašene zbežale v Avstrijo.

Oče je bil mizarski mojster najvišjega kova, mati pa je bila gospodinja. Z bratoma Milanom in Slavkom ter sestro Vero smo sestavljali šestčlansko družino. Po gimnaziji sem se napotil v ‚areno življenja‘ v Maribor, kjer sem si drznil v osnovni šoli pet mesecev poučevati angleščino. Po odsluženi vojaščini sem ‚naskočil‘ Ljubljano. Na Filozofski fakulteti sem skoraj doštudiral psihologijo, a sem se zaradi spora z nekim profesorjem preusmeril na slavistiko na Pedagoški akademiji, kjer sem diplomiral. Domovina je bila radodarna s štipendijami brez vračanja. Sprva sem za ljubi kruhek objavljaj v štirinajstih časopisih, največ satiro, črtice in pesmice. Nato me je v študentskih časih

zajela leta 1967 reka resnobne literature različnih zvrsti s prvo knjižno objavo poezije v študentskem literarnem zborniku ŠTIRINAJST. Svet poezije je bil pretesen, zagrešil sem le dve zbirki v letih 1971 in 1982. Literarni kritik in filozof Taras Kermauner me je v brošuri *Struktura in zgodovina* leta 1969 uvrstil v »skupino pesnikov, ki niso bili ‚reisti‘ in niso na razkroj intimistične in negacijske strukture humanizma reagirali s približevanjem Reči, funkcionalizmu, temveč z restavracijo nekaterih vrednot historičnega in drugih tipov humanizma. Ta restavracija ni nežne, intimistične narave, ni želja in notranja nezadovoljnost, temveč se kaže kot agresivno, skrajno dosledno, ekstremno zahtevanje dejanske realizacije izhodiščnih vrednot slovenske nacije in revolucije (proletarskega oziroma kmečkega razreda, pojmovanega kot proletarskega: brezpravnega, a delovnega). Cimerman se bliža osmišljajočemu načelu vsesplošnega, planetarnega humanizma, ki je v ekskluzivnem spopadu z imperializmom po svetu, z nemočjo, nizkotnostjo, razčlovečenjem doma. Dve značilnosti sta pomembni pri vseh; ne gre jim za obuditev deklaracij, načel, idealov kot idealov, spravljenih v notranjosti ali v odmikajoči se prihodnosti, temveč za njihovo takojšnjo, dejansko realizacijo in materializacijo ...« Velika študentska gibanja, ki so potekala leta 1968 doma in po svetu, so odražala nazore in psihologijo generacije, ki je hotela spremeniti svet. Mnogi nazori so še danes aktualni in živili!

Mikal me je širši svet, potovanja, doživetja in širine, zlasti pa fantastične zgodbe naših slovenskih ljudi, izseljencev, razseljenih po vsem svetu, in domači preprosti, kmečki ljudje, ki jih imenujem »moji mali velikani«. V štirih knjigah proze: ZELENi GREBENi (1985), DVODOMCI (1991), JUŽNI POVRATNIK (1998) in JAGUAR MED SONČNICAMI (2015) opišem poetičnost svojega sveta ob Dravi, agonije, usode, pustolovščine, uspešne kariere izseljencev, ki so iz komunizma odšli v navidezno rešilni kapitalizem, ter razmere in ozadja dejanj ilegalnih beguncev iz Jugoslavije. Kot novinar in urednik pri izseljenski reviji RODNA GRUDA sem 19 let spodbujal in hrabil naše ljudi po svetu in jih optimistično vabil nazaj v domovino. Spodbujal sem njihovo literarno ustvarjalnost v revijah in pri ohranjanju pouka maternega jezika.

Ob izidu črtic v knjigi ZELENI GREBENI (1986) je pesnik Branko Hofman zapisal: »Tako elementarno in hkrati poetično podobo štajerske zemlje in njenih ljudi najdemo le pri redkih slovenskih avtorjih. Ob branju Cimermanovih črtic se človeku utrne misel na Kocbekovo Zemljo in na pokrajinske pejzaže Miška Kranjca ... Jezikovno pa tudi izpovedno predstavlja zbirka Cimermanovih črtic pomemben, vsekakor nadpovprečen dosežek v sodobni slovenski literarni produkciji.«

Moja ljuba, žlahtna literarna zvrst je aforizem (aforizem je svet v iskrivi kaplji vode). Iz mnogih revijskih in časopisnih objav doma in po svetu sem leta 1994 objavil antologijsko zbirko aforizmov BUMERANGI v petih jezikih (slovenščini, angleščini, nemščini, francoščini in španščini). Tudi satirični roman SISTEMCI IN ROBOTRONCI sem napisal z veliko radostjo. Literarni kritik Viktor Konjar je ob izidu Bumerangov zapisal: »Izbor v evropskih jezikih označi to knjigo kot enega izrazitejših poskusov prodora slovenske besede na tuja jezikovna in kulturna območja. Cimermanova aforistična poetika je mojstrsko obvladana, izcizelirana ter v vsebinskem in izraznem smislu suverena. Zbirka BUMERANGI utegne obveljati kot eden izmed poskusov naše vpetosti v današnjo Evropo.«

Otroke sem razveselil s 170 ugankami, ki sem jih dopolnil s svojimi fotografijami, zbranimi v etnološki, antologijski zbirki UGANKE VAŠČANKE. Zajemajo lepoto slovenskih krajev, navade, običaje in delo naših ljudi, ki so ostali na svoji zemlji. V uspešnici UGANKE-NEUGNANKE sem najmlajšim bralcem Cicibana predstavil osnovne reči, bitja in pojave tega sveta. Izbor sta mi svetovala izjemna ustvarjalca Kajetan Kovič in Branka Jurca. Svoja literarna dela, največ poezijo, sem vsa ta leta objavljala na Radiu Slovenija, v oddajah Literarni nočno in Humoreska tega tedna. Vseh je bilo okrog 80, kar pomeni: vsako leto mojega življenja ena oddaja. In še dve povrh. Na natis pa čaka še veliko rokopisov zgodb, pesmi in proze za otroke in odrasle ...

Ivan Cimerman

Kazalo

VODI, MOJI VLADARICI	3
FANTOVSKA PESEM: Čolni in ti	5
UVODNA MISEL: Žeja na moji zvezdi	7
I. OBDRAVSKI AKVARELI	13
Struga reke	14
Nosilka pomenov	14
Ujeta zver	14
Trga, golta	14
Voda požrešnica	14
Govoreče kaplje	15
Srebrni pesek – svišč	15
Tolmun brez roparic	16
Kavelj – detektiv	16
Pozni begunec	16
V staro strugo	16
Ostane nama glasba kapljic	17
Podvodna princeska	17
Prvi odrasli poljub	18
Neukročena reka	19
Reka ga boža	19
Obut in tih	19
Miren berač	19
Drava ziblje vaškega norčka	20
Kanuist	20
Sami fosili?	20
Utopljen zvezda	21
Poplava, miš in tram	21
Kamnopis – jezik reke	22
Ranjena samo gladina	23
S Savico krstijo boga – Zlato tele	23
Pol smo luč	23
Zadnja tišina	24
Na mirni meji	24

<i>Žila mačjega zlata</i>	24
<i>Piknik</i>	25
<i>Darila Save</i>	25
<i>Žalostinka za Marijo</i>	25
<i>Reaktivec s tremi Machi hitrosti</i>	26
<i>Utopična misel</i>	26
<i>Čoln pušča</i>	26
<i>Naplavljeni som</i>	27
<i>Dravski deček</i>	27
<i>Kormorani</i>	28
<i>Počen jez</i>	28
<i>Galebi</i>	28
<i>Šiba na vodi</i>	29
<i>Brezdomka</i>	29
<i>Gnezdo v plavajočem topolu</i>	29
<i>Ljubimca – begunca</i>	30
<i>Tarzančki – zalezovalci</i>	30
<i>Skok z dravskega mostu</i>	30
<i>Tatinske ščuke</i>	31
<i>Alge – lasje vile</i>	31
<i>Obdravski ornitolog</i>	31
<i>Šola Mladika v maju 2019</i>	33
<i>Mamin vodnjak</i>	34
<i>Obupana</i>	35
<i>Mrk z raftingom</i>	35
<i>Črna norost čolnarja</i>	35
<i>Kmet na morju</i>	36
<i>Kapitan ne more v poveljniško kajuto</i>	36
<i>Ptička pastirička</i>	37
<i>Miš, pes, jaz in čoln</i>	37
<i>Klošar pod dravskim mostom</i>	37
<i>Nobena ptica</i>	38
<i>Postelja</i>	38
<i>Obsavska pasja procesija</i>	38
<i>Hrup in teža</i>	39
<i>Odprta hiša klošarja</i>	39
<i>Ljubim pinča</i>	39

<i>Ob nedeljah</i>	39
<i>Nikamor</i>	39
<i>Včasih pride</i>	40
<i>Na srebrno blestivko</i>	40
<i>Ati, kje spijo račke?</i>	40
<i>Vode so ranocelnice</i>	40
<i>Potka brez tebe</i>	41
<i>V Dravi je bilo zlato</i>	41
<i>Kolesarka na vodi</i>	41
<i>Žuborenje v dvoje</i>	42
<i>Vrvohodec</i>	42
<i>Selitev na drugo zvezdo</i>	42
<i>Blejski osmerek</i>	43
<i>Kristjan Vodovnik</i>	
<i>hodi po vodi kot Kristus</i>	43
<i>Ko sedem žerjavov</i>	
<i>z Apollom pade v morje</i>	43
<i>Dravi, sestri Amazonke</i>	45
<i>Električna voda</i>	48
<i>Pasja zahvala</i>	49
<i>Babilon ptičjih jezikov</i>	51
<i>Donavski galeb</i>	52
<i>Mama raca in sedem mladičev</i>	52
<i>Pasja lakota</i>	52
<i>Tih pesjan</i>	53
<i>Ponirek – črni lovec</i>	53
<i>Letijo žerjavi</i>	53
<i>Dviga vešala</i>	54
<i>Klen – lep plen</i>	54
<i>V parku</i>	54
<i>Razbit akvarel</i>	54
<i>Prelet letala</i>	55
<i>Molk prazne reke</i>	55
<i>Reka zemljožerka</i>	55
<i>Tihi, padli, naplavljeni</i>	56
<i>Pljusk iz nebes</i>	56
<i>Ves svet v trstiču</i>	56
<i>Ribji tat</i>	57

<i>Teče mi, teče vodica</i>	57
<i>Nočna kopalka</i>	57
<i>Na frulico pastirsko</i>	57
<i>Simfonija dežnih kapelj</i>	58
<i>Dvodomci</i>	59
<i>Dragocena znamenja</i>	60
<i>Koča brez vnuka</i>	60
<i>Lovim rečne malike</i>	61
<i>Koš pesniških peres</i>	61
<i>Na skali Kljubovalki</i>	62
II. ŽEJNI KAMNI NA OBREŽJU	65
<i>Zakaj</i>	65
<i>Omen 1</i>	66
<i>Omen 2</i>	66
<i>Naplavljena vojska</i>	66
<i>Olimpijska radost kamna</i>	67
<i>Gladka radost</i>	67
<i>Izlizan kamen</i>	67
<i>V deželi kamnov</i>	67
<i>Vame si vrgla diamantni kamen</i>	68
<i>Zvesti diamant</i>	68
<i>Ah ali kamena doba</i>	68
<i>Kamen po brušenju reke</i>	69
<i>Kamen okrog vratu</i>	69
<i>Pradavna darila</i>	70
<i>Čeri – brusilke</i>	70
<i>Ukradena moč</i>	71
<i>Elektrošok ukročene reke</i>	71
<i>Spoštovanje moči</i>	71
<i>Elektrošok zaslužnjene vode</i>	72
<i>Ribičeve sanje</i>	72
<i>Tatica zemlje</i>	73
<i>Zlati prinašalec – zlatokop</i>	73
<i>Brv nudi hrbet</i>	73
Omens, naglavni siji,	
<i>znamenja visoko posvečenih pesnikov</i>	74
<i>Računalniška Trmoglavka</i>	75
<i>Himna zgornjedravskega kamnov</i>	76

<i>Kamen – orodje za hip</i>	76
<i>Mrzla kri</i>	77
<i>Skupni boj plemena</i>	77
<i>Sanje naplavljenega kamna</i>	77
<i>Kamen, orožje pračloveka</i>	78
<i>Do jedra</i>	79
<i>Kamenje z Marsa</i>	80
<i>Bumerang v šipe bank</i>	80
<i>Ne bodo nas pobrali</i>	81
III. MLINI NA VODO, VETER IN ELEKTRIKO	83
<i>Mlini na vodo</i>	83
<i>Mlini na veter</i>	88
<i>Električni mlini</i>	90
IV. DRAVSKE IN MORSKE LJUBEZNI	93
<i>Oda davni, mladi Dravi</i>	93
<i>Drava češe brezo – Ofelijo</i>	94
<i>Gola kopalka v Dravi</i>	95
<i>Nočna kopalka</i>	96
<i>Le alge ulovim</i>	96
<i>Alge so lasje moje vile</i>	97
<i>Sončevi diamanti</i>	97
<i>Dekletu sem dal 'ognjeni opal'</i>	98
<i>Zvezda repatica in akvamarin</i>	99
<i>Neodkriti opal SiO₂</i>	100
<i>Podvodni grad</i>	100
<i>Nedosežni</i>	101
<i>Pol si reka, pol telo</i>	102
<i>Ljubezensko pismo</i>	102
<i>Zalezovalci parčkov</i>	103
<i>O, moj žitni snopek</i>	104
<i>Na razprti pahljači iz peska</i>	105
<i>Ne veš več, kdo je bil</i>	106
<i>Jutranje slovo</i>	107
<i>Žalostinka za Marijo</i>	107
<i>Mesečnik na klopci</i>	108
<i>Na istem mestu</i>	108
<i>Tri reke, tri lepe Površinke</i>	109

<i>Račja ljubezen v trstičju</i>	110
<i>Prelepa reka Drava</i>	110
<i>Ne vrzi kamna vame</i>	111
<i>Morske deklice jahajo</i>	
<i>morske konjičke</i>	112
<i>Ženske so kaplje</i>	113
<i>Odtisi na koži</i>	114
<i>Polnočni blues</i>	115
<i>Morska njiva in kmet</i>	117
<i>Darilo Robinzonu z jahte</i>	117
<i>Telo je čoln na Vodnem planetu –</i>	
<i>Odisej brez Penelope</i>	120

V. BELO CARSTVO SE TALI 123

<i>Polarne svetlobe</i>	123
<i>Ledena scena</i>	124
<i>Srebrna lepota</i>	125
<i>Vonj nekdanjega lovišča</i>	125
<i>Tuleč obroč</i>	126
<i>Bela samota</i>	126
<i>Kit puha gejzir</i>	127
<i>Mrzli bogovi</i>	127
<i>Zablodeli raziskovalec</i>	128
<i>Sanje snežink – velikank</i>	129
<i>Otočje Fidži izginja</i>	130
<i>Severni (s)tečaj</i>	131
<i>Ko se ženijo veliki kiti</i>	132
<i>Kiti so napol siti</i>	133
<i>Moj Moby Dick</i>	134
<i>Prebujenje travnikov</i>	134
<i>Eskimska hiša – iglú</i>	135
<i>Medvedji intervju</i>	136
<i>Elektronski harpunar</i>	137
<i>V ledenem gradu gola, skrita</i>	137
<i>Leden šah mat</i>	138
<i>Lisice lajajo z volkovi</i>	139
<i>Zaščitimo sibirske tigre</i>	139
<i>Rešene srebrne lisice</i>	140

VI. VodOMENS, znamenja vode	143
<i>Rojstva</i>	143
<i>Žejni Sizif</i>	144
<i>Elektronski barbari</i>	145
<i>Alaska Gold Rush in Zlato tele</i>	145
<i>Vulkanova prošnja</i>	146
<i>Vulkanske žile</i>	150
<i>Darovi oblakov</i>	151
<i>Nov mit</i>	151
<i>Zemlja Pepelka</i>	151
<i>Kje naj se voda umije 1</i>	152
<i>Lava, hči Vulkana</i>	154
<i>Let drznega orla</i>	154
<i>Kje naj se voda umije 2</i>	155
<i>Vulkanski dojenček</i>	155
<i>Rojstvo otoka</i>	156
<i>Lavin otok</i>	156
<i>Nov oltar</i>	157
<i>Morje je nov Krstnik</i>	157
<i>Na mladem otoku</i>	158
<i>Jezno morje</i>	158
<i>Vulkanovo jezero Nyiragongo</i>	159
<i>Zadnja želja</i>	159
<i>Mati svetih rojstev</i>	160
<i>Bog je pozabil</i>	162
<i>Pod žrelom ognjenika Etne</i>	163
<i>ETNOgraf – hribolazec</i>	164
<i>Moja želvica brez oklepa</i>	164
Terra Vulcanica	165
<i>Aloha Oe</i>	165
<i>Robinzon na Vulkanovem otoku</i>	167
Dva Noeta in dve barki s pobeglimi Zemljani	170
<i>Prvi Noe, oče</i>	170
<i>Drugi Noe, sin</i>	171
Moja literarna pot	174

Ivan Cimerman
VodOMENS,
znamenja vode
Pesmi

Besedilo na ovitku:

Sonja Votolen

Jezikovni pregled:

Janja Fric Cimerman

Fotografija na ovitku:

Katja Golob

Oprema:

Ida Cimerman

Oblikovanje in prelom:

Julijan Kodrič, ONZ Jutro

© Avtor in Založništvo Jutro

Izdalo in založilo:

Založništvo Jutro, Jutro d.o.o.

Ljubljana 2019.

Natisnjeno v Sloveniji v nakladi 300 izvodov.

V skladu z Zakonom o enotni ceni knjige znaša cena te knjige ob izidu 24,90 €.

Fotografije:

Albin Bezjak 32

Matija Brodnjak 50

Ivan Cimerman 12, 64, 82, 86, 92, 116, 122, 173

Stane Klemenc 124, 128, 134, 136, 138, 142

Ivo Suhadolnik 32

Ostale fotografije so iz različnih slikovnih virov.

Naročila

Jutro d.o.o., Črnuška c. 3, p.p. 4986, SI-1001 Ljubljana

Tel. (+386) 041 698-788 • faks (+386) 561-72-35

E-pošta: Info@jutro.si • www.jutro.si